

Dag vidste Peter Andreas, at han vilde være Ingeniør.

En Art Tilskyndelse i denne Retning fik han desuden henne fra Skolen. Mens de fleste af hans Lærere, paavirkede af Forældrenes Opfattelse af ham, paa et tidligt Stadium havde opgivet ham som En, der dog aldrig vilde drive det til noget ordentligt, havde han efterhaanden vundet sig en Ven og Beskytter i sin Matematiklærer, en ældre, afskediget Artilleri-officer, der ikke alene bedømte hans Udskejelser med mild Overbærenhed, men desuden ved flere Lejligheder — og ligesom med Hensigt — udtalte sig særdeles rosende om hans Evner baade overfor sine Medlærere og navnlig overfor Faderen, naar denne — som det et Par Gange var Tilfældet — i sin Utaalmodighed tænkte paa at tage ham ud af Skolen for straks at sætte ham til et Haandværk. Det saa' tilsidst næsten ud, som om den gamle, livsglade Herre følte en hemmelig Sympati for Drengens Oprørstilbøjeligheder overfor Pastor Sidenius' Regimente og fandt en lun Tilfredsstillelse ved i Smug at yde ham en Haandsrækning i hans Kamp.

Det forholdt sig ellers saa, at Stemningen overfor Pastor Sidenius og hans Hus i visse Dele af Befolkningen var i Færd med at vende sig. Tiden og Vanen havde efterhaanden ogsaa i dette Forhold — om end langsomt — gjort sin forsonende Gærning. Dertil kom, at adskillige af de gamle Købmænd